

1. Már megint ugyanaz a hiba,
azt hiszem, ez visz majd a sírba,
pedig megígértem, hogy soha többé nem teszem,
de tessék, ismét vétkeztem.
Fel kéne adnom, itt lenne már az ideje,
mert hiába küzdök, s állok már majdnem térdre,
de visszalök a porba,
s lehet, ennek megvan az oka...
De nem bírom tovább, nincs több erőm,
s a világ lesz majd a temetőm,
mert biztos, hogy ebbe belehalok,
a fájdalom véres tüzétől elporladok,
és szürke hamvaim a szél hordja majd szerte,
de ez még mindig jobb, mint egy sírban feküdni, elfeledve...

2. Úgy fáj, hogy megint csalódtam,
szívem ott dobog egy éles karóban,
mert hittem neki, de ismét rászédett,
s a boldog illúziók mocsarába vezetett,
rámeresztette fojtogatóan sűrű ködjét,
s éjsötét ború kísérte a jöttét.
Talán soha többé nem találok ki innen,
miért, mondd miért kellett hinnem...?

3. Sírnék, ha lenne még könnyem,
üvölt a néma csönd bennem,
végtelen veszítéssel harcomat vívom,
de összeroppanok, ezt a súlyt nem bírom...
Feladom. Túl nagy már a sebem,
s ki tudja, hová száll majd a lelkem...
Volt egy lány, aki szeretett, de belehalt ebbe,
mert megfojtotta a remény keze.